ČAS

DANIEL ČERVINKA

ČAS

Daniel Červinka

Motto: Čas neúprosně měří čas.

Absurdita se rodí z konfrontace mezi lidskou potřebou a bezdůvodným tichem světa.
(A. Camus)

1. KAPITOLA

Je jaro a květiny začínají dávat na odiv svou krásu. Celý únor čekám na tuto nádheru. Jarní sluneční paprsky jsou léčivé. Čas se někdy tak nesnesitelně vleče a jindy utíká jako zběsilý. Po ránu ptactvo rozehrává svou úžasnou ptačí symfonii. Je to krásné a uklidňující. Dokonalé – ten rytmus a spousta tónů. Záhada a nekonečno. Ať zemi brázdí tyto tóny. Ptáků se žádné nemoci nedotknou. Budou dál každé ráno koncertovat. Stále je se čemu divit a každé roční období má své kouzlo. A každé roční období je zvláštní a každá holá věta se dá rozvinout.

Každé ráno má svůj význam a čas, který máme, je darem od boha. Je noc, před půlnocí, a tichá jarní modlitba zní. Ať přijde teplo a slunce ať prohřeje po tuhé zimě krajinu. Krajina snů a touhy. Neměň se, řekl mi kdosi. Život tak pádí a čas pádí s ním. Za pár let mi bude padesát. To je síla. Mám jenom svůj malý život a múzy. Múzy – ty, které mě provádějí celým životem – a hudbu, která je mou láskou od dětství. Měl jsem moc štěstí a za to děkuji. Zažil jsem i hodně pádů, ale vždy jsem se zase zvednul. Tolikrát jsem něco zkazil a zase něco nového našel. A to je štěstí. Moc velké štěstí. Dostal jsem velké dary a za to děkuji. Mohu psát a vyjádřit se písmem. Pohybovat se. Svoboda, láska a pravda.

2. KAPITOLA

Dočítám básnickou sbírku svého přítele a je mi fajn. Je krásná jako on. Má v sobě lásku básníků. Před poslední básní jsem si dopřál doutník a kávu. Absurdita je bezčasí a vyvěrá z hlubin temnot. Temnota je zlo v lidské duši. To je asi to nejhorší, co může člověka potkat. Prázdnota. Prázdnota je bezčasá a je slyšet každou sekundu. Vteřina zapomnění a pád do hlubin dějin.

Je půlnoc a já opět nahlížím do hlubin své duše, abych odtamtud vypsal vše zlé a prohnilé, co mě trápí. A odvádí mě od snů plných dálek.

Venku prší. Letošní chladné jaro je zvláštní. Kam oko dohlédne, všude hloupost a hlupáctví. Lidé nepoužívají zdravý rozum a nejhorší je srážka s blbcem, ale o tom psát nechci. O tom už bylo napsáno tolik, bylo by to naprosté klišé.

Kam se poděla ta euforie porevolučních let? Zemi teď sžírá pandemie a tupost. Jsou slyšet vlaky, které vezou automobily. Všude jícny továren a hal. Orná půda mizí. Auta, kam se člověk podívá.

Kotel pomalu vyhasíná a já se těším na spánek a zítřejší den – co nového přinese?

3. KAPITOLA

Občas si připadám jako zatoulané kotě, které neví kudy kam. Svět je tak rozmanitý, až se člověku točí hlava.

Kam lidstvo vlastně směřuje? Leda tak do hajzlu… Co je mi vlastně do toho? Svět stejně nezměním.

Jako mladý jsem měl obrovskou touhu to dokázat. Změnit svět, ale teď už ne. Svět změnil mě. To je paradox. Kupodivu jsem za to rád. Přijímám vše nové s pokorou a láskou k člověku i ke světu. Mám chuť a radost ze života a za to moc děkuji.

Svítání, to je ten krásný čas, kdy se rodí nový den – zázrak.

4. KAPITOLA

Jaro je na svém vrcholu a z rozkvetlých jabloní jako by sněžilo.

Život je nádherný boj a je třeba bojovat. Láska je největší dar, co člověk má. Největší záhada je člověk sám.

Kolik je strastí a utrpení, co musí člověk denně podstoupit, aby večer znovu ulehl a nabral síly do dalšího dne. Kolik lásky je potřeba rozdat, aby žil lepší život.

Za dlouhých nocí přemítám o životě a smrti. Z mozku tesám sochu, jako Michelangelo tesal sochu do mramoru. Těším se ze psaní.

5. KAPITOLA

Šeříky odkvetly. První letní bouře. Je po dešti a kosové zpívají své árie lásky. Léto. Horko. Vychlazené nápoje a obnažená těla. Sex.

Když ti někdo ublíží, tak to bolí do smrti. Čekám, až přijde múza, a to někdy bolí. Bolí to až k smrti, jsem vyděšen. Volám. Prosím. Múza přichází v noci a je nádherná.

Letošní léto je nezvykle chladné, ale aspoň zemi zavlažuje voda. Na našem ořechu zežloutl první list.

Mám před sebou dalekou cestu do Andalusie. Byl jsem tam naposledy před dvaceti lety, jako nezkušené mládě. Opojení mi dávalo křídla, která jsem si časem poranil. Za tu dobu jsem tolik ušel a potkal spousty dobrých i zlých lidí. Cesta. Mám teď absolutní svobodu. Jak s ní naložím, je na mně, na nikom jiném.

Na obloze se objevily zvláštní mraky. Je odpoledne a já se těším z prostého bytí. Toužím v tomhle pochmurném čase dělat obyčejné věci. Těším se na dalekou cestu. Dává mi to sílu a novou naději.

Je hluboká noc a já bdím a píšu tyto řádky. Je to příjemné. Hluboká noc, kdy se rodí nejzvláštnější věci, a já bdím.

Smrt. Zažil jsem spousty bolesti, ale i krásných věcí. Takový už je život. Ještě že mám dobré kamarády. Jsem za to moc rád.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Čas**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.